

הזוכים בתחרויות הכתיבה לשנת 2020

כיתות ג' - ו'

הזוכים מפרדס חנה כרכור בתחרות הארצית:

אני והמחלה / יעל איתין

בית ספר אלונים, כותה ו'1

שלום, קוראים לי ליה, אני חולה במחלת ניוון שרירים. בגיל שנה ההורים שלי שמו לב שאני לא מצליחה לקום, לעמוד או ללכת. הם החליטו לקחת אותי לבדיקה וגילו שיש לי ניוון שרירים. ברגע זה להורים שלי התהפך העולם. בתחילת כיתה ה', עברנו לעיר חדשה ודמיינתי שנה מוצלחת מלאה בחברים חדשים. אבל מהר מאוד גיליתי שטעיתי. ההפך היה הנכון, הילדים בכיתה נידו אותי, אף אחד לא רצה להיות לידי רק בגלל שאני שונה. הייתה לי תקופה שלא רציתי לחיות. יום למחרת כאשר התעוררתי בבוקר, פתאום הבנתי אני צריכה למצוא דרך אחרת להתמודד. פניתי ל: הורי, פסיכולוג, מורה, מנהלת. הרגשתי שכלום לא עוזר ואף אחד לא באמת מבין אותי. ניסיתי להתמודד בכוחות עצמי אך לא צלחה דרכי. עברה לה שנת כיתה ה' בשלום, בערך. עליתי לכיתה ו, והופתעתי לטובה, כולם התחילו להתנהג אליי יפה, ולהתעניין במחלה שלי. שאלו אותי שאלות ואני שמחתי שהתעניינו ועניתי בשמחה, הרגשתי בעננים.

אמרתי לעצמי וחיוך על פני, השנה הולכת להיות מוצלחת ומלאה באירועים משמחים.



בעיה זאת לא קללה / אביגל רוטקוביץ'

בית ספר שדות, כתה ה'2

היי, קוראים לי מיכל. לפני כמה שנים נולד לי אח חדש ושמו נועם. לאחר שנולד ערכו לו כל מיני בדיקות. בבדיקות גילו שיש לו אוטיזם! לא ידעתי איך להגיב, לא ידעתי איך הוא יתנהג ואם הוא יוכל לדבר ובעיקר מה יגידו עליו. .

כעבור 4 שנים הוא עלה לגן ואני פחדתי מאוד מה הילדים יגידו עליו, ואם הגננות יסתדרו ויבינו אותו. אגב שכחתי להגיד לכם שנועם יודע לדבר, פשוט קשה לו מאוד להתרכז והוא חייב להתעסק במשהו.

נכון אני לא צריכה לפחד בשבילו, יש לו רגשות אבל בכל זאת הוא אפילו לא יודע שיש לו בעיה שהוא "מוזר".

ביום הראשון לגן הורי ואני ליווינו את נועם לגן. הורי פחדו מאוד ולא ידעו מה יהיה אבל לא רצו להראות את זה לנועם, כדי שהוא ירגיש בנוח. הגענו לגן והגננות התנהגו יפה ואז ירדה לי אבן מהלב וידעתי שההתחלה כבר בסדר. ההורים דיברו עם הגננת והסבירו לה מה יש לנועם. בנוסף לכך הכירו את הסייעת שתלווה אותו עד כיתה א. לסייעת קראו נעמה והיא הייתה ממש נחמדה והבינה את נועם הכי שבעולם ונועם ישר התחבר אליה. ביום הראשון בגן ההורים נשאר עם נועם. אני התחננתי להישאר ולא לבוא לבי"ס אבל הורי לא הרשו לי. לאורך כל היום הייתי שקועה במחשבות.



הזוכים בתחרות היישובית – פרדס חנה כרכור:

אתם לא / דנה אברהם

בית ספר רבין, כיתה ו'

אתם לא יודעים,

אתם לא יודעים איך זה לחיות בחום אימים,

אתם לא יודעים איך זה לקום לתוך שריפה שממיסה את החיים..

אתם לא יודעים, גם אני לא.

אתם לא רואים,

אתם לא רואים את הסיוט שקורה שם בפנים,

אתם לא רואים צבע אדום במקום שמיים כחולים..

אתם לא רואים, גם אני לא.

אתם לא שומעים,

אתם לא שומעים את הקואלות והקנגרו המייללים,

אתם לא שומעים את הנשימות האחרונות של האנשים שהעשן חונק אותם עד שהם נגמרים..

אתם לא שומעים, אתם לא רואים, אתם לא יודעים.

גם אני לא.



הנס שלנו / נעה קוצר בית ספר רבין, כיתה ג'

קוראים לי בילי ואני חתול. אני אחד מחתולי הרחוב האלה שמחטטים בפחים, רק שאצלי ואצל חבר שלי היה שינוי גדול.

זה התחיל ביום רגיל, שבו טיילתי כמו תמיד עם אור ותום, החברים שלי.

הסתובבנו בחצר של המשפחה שגרה בצד השני של הרחוב, משפחת קלירמן.

פתאום הבת שלהם, דניאל, ראתה אותנו ורצה אלינו. אור נבהל וברח דרך החור שבחומה, וכנראה שדניאל הבינה שגם אנחנו נברח אם היא תמשיך לרוץ, אז היא עצרה והחלה ללכת לאט-לאט. אני וג'וני ראינו שהיא מחזיקה משהו ביד. והיד שלה הייתה עטויה כפפה.

הסתקרנו, והתקרבנו אליה באיטיות. בידה השנייה היא החזיקה קערה כמו של החתולי בית שלפעמים היינו רואים בבתים הגדולים יותר. היא הניחה את הקערה על הדשא והוציאה ממנה קערה נוספת, שלא ראינו קודם.

היא הניחה בקערות רצועות דג וקרבה אותן אלינו. קרבנו אליהן בהיסוס והתחלנו לאכול. היה לזה טעם גן-עדן. תום סיים לאכול תוך שניות, אבל אני ניסיתי להתאפק ולאכול לאט-לאט, רק כדי להתענג על הטעם המופלא.

אחרי שסיימנו את הארוחה, התקרבנו אל דניאל וחיבקנו את רגליה, תוך שאנחנו מגרגרים בשמחה. לאחר מכן היא הציגה אותי ואת תום למשפחתה, והם הסכימו לאמץ אותנו.

מאז ועד היום אנחנו חיים עם משפחת קלירמן, ואור מסתכל עלינו בקנאה, ומצטער על שהיה פחדן כל כך.



ואם הייתי – (שיר) / הילה סינאי

בית ספר אלונים, כיתה ו'

"ואם הייתי דוב, אחיה במערה.

ואם כבר למות בשקט, אז אהיה נמלה.

ואם הייתי אריה, הייתי גדולה וחשובה.

ואם הייתי יכולה, רק לשנייה, להיות משהו אחר,

אך השאלה האמיתית היא, האם הייתי רוצה?"



השועל והצייד / תמר בן-שלום

בית ספר מעיינות, כיתה ג'2

פעם אחת לפני מספר שנים היה ציד והוא אהב לצוד שועלים וכל יום היה מביא שועלים טריים לבית לארוחת ערב מזינה . יום אחד הוא לא הצליח לצוד כלום וגם יום לאחר מכן הוא לא הצליח למצוא שועלים טריים אבל יום לאחר מכן הוא ראה שועל אחד ותפס אותו הצייד חזק במיוחד והשועל ניתקע בתוך הרשת חזק. חשב השועל מה לעשות? ואז עלה רעיון בראשו של השועל והשועל צעק לצייד: צייד אני מבקש ממך אנא שחרר אותי ואתן לך את כרטיס ה אשראי שלי. הצייד התפתה בפיתיון הלא שיגרתני הזה, כאילו מי נותן כרטיס אשראי? זה מלא כסף. הצייד הסכים והשועל אמר אני אביא לך מחר בבוקר את הכרטיס אשראי שלי. בינתיים נהיה ערב והצייד היה חייב למהר לביתו הקטן. מחר בטח השועל יביא לי את כל כספו שלו ואני אוכל לגור במקומות טובים יותר חשב הצייד. למחרת בבוקר הצייד חיפש את השועל וכשמצא אותו הוא אמר תביא לי את הכרטיס אשראי שלך השועל אמר לצייד אתה רוצה את הכרטיס אשראי שלי? אז תצטרך לקחת אותו בעצמך ! השועל ברח והצייד אחריו. רץ השועל מהר מאוד והשועל חשב מה הצייד יעשה ביער בלי אוכל בלי מים קרים ומרעננים? הצייד למד לקח שלא ישכח לעולם ועד- לא להאמין לשועלים!!



תודה לכל הילדים שהשתתפו בתחרות

וברכות לזוכים!

